

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2000-2001

25 januari 2001

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, MEDIA EN SPORT

Interpellatie van de heer Julien Librecht tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het principe van de individuele artistieke vrijheid en de weerslag hiervan op de maatschappelijke doelstellingen van het cultuurbeleid

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over initiatieven ter regularisatie van DAC'ers

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Van Hecke tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de samenstelling van gemeentelijke cultuurraden na de gemeenteraadsverkiezingen

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Van Hecke tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de stand van zaken van het nieuwe ontwerp-decreet lokaal jeugdwerkbeleid

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandebossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de weggevallen lottosubsidie voor theater Arca

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de ondersteuning van het filmbeleid

Commissie voor Cultuur, Media en Sport

Donderdag 25 januari 2001

VOORZITTER : De heer Dany Vandebossche

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.33 uur.*

Interpellatie van de heer Julien Librecht tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het principe van de individuele artistieke vrijheid en de weerslag hiervan op de maatschappelijke doelstellingen van het cultuurbeleid

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Librecht tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het principe van de individuele artistieke vrijheid en de weerslag hiervan op de maatschappelijke doelstellingen van het cultuurbeleid.

De heer Librecht heeft het woord.

De heer Julien Librecht : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, na een jaar 'vernieuwd cultuurbeleid' – waarbij de aanhalingstekens zeker niet denigrerend bedoeld zijn – is het wellicht nuttig dat er nader gereflecteerd wordt over enkele vooropgestelde doelstellingen. We stellen inderdaad een bepaalde dualiteit vast tussen de verzuchtingen en doelstellingen van het cultuurbeleid enerzijds en tendensen zoals ze zich in het cultuurlandschap aftekenen anderzijds. Vanuit het beleid wordt er geopteerd voor 'een cultuur als kwaliteitslabel voor de actieve welvaartsstaat', voor een afstand nemen van het 'maintenant et tout de suite' en vooral voor een 'veelomvattende cultuurparticipatie'. Terechte en lovenswaardige opties waarvan ik vooral de laatste als uitgangspunt voor deze interpellatie neem.

Toch ziet de realiteit er wel enigszins anders uit. Ik lees alarmerende berichten over schouwburgzalen die leeglopen, over gezelschappen die met steeds

zwaardere financiële berichten te kampen hebben, over een plaatselijk cultureel management dat in vraag wordt gesteld, over culturele bedrijfsrevisoren die ter verantwoording worden geroepen of over studies die een bedroevend lage cultuurparticipatie aantonen. Nochtans is die participatie wellicht de belangrijkste pijler in de cultuurvisie van dit beleid.

Eens te meer blijkt hieruit dat er wellicht een hemelsbreed verschil bestaat tussen plannen, in vraag stellen, overwegen, verzuchten, ontleden, voorschrijven en de uiteindelijke resultaten bij dat deel van de maatschappij waartoe men zich richt. Dit is een algemeen bestuurlijk gegeven en ik meen dat u, als minister van Cultuur, dit waarschijnlijk in belangrijke mate moet ervaren. Ik meen dat in deze context ook en vooral over het principe van de ruim geroemde 'individuele artistieke vrijheid' een ernstige bezinning noodzakelijk is.

Ik wil vooraf nadrukkelijk het volgende stellen : er is in dit betoog geen sprankel mening die het principe van de 'individuele artistieke vrijheid' in vraag wil stellen. Het is er bij deze enkel om te doen eventuele mogelijkheden af te wegen die kunnen bijdragen tot een cultuurnoodzakelijk evenwicht. Het is inderdaad zo dat de kunstenaar in vrijheid van denken en handelen zijn creatieve meerwaarde gestalte moet kunnen geven. Uit die vrijheid kunnen vernieuwing, herbronning en inspiratie leiden tot een grootser en hoger visionair elan en aldus de fundamenteen zijn van grote en vernieuwende kunst.

Niettegenstaande de artistieke vrijheid in de creatieve act, of bezetenheid, een te koesteren goed is, toch zijn er ook hier, zo meen ik, een paar voorwaardelijke grenzen, vooral in een tijd waarin de kunstwereld zwaar met gemeenschapsgeld wordt gesubsidieerd.

Librecht

Ten eerste moet iedere culturele actor zijn persoonlijke, creatieve en maatschappelijke onbelemmerdheid en daadzin kunnen aanvaarden als een terechte creatieve vrijgeleide zolang deze de elementaire vrijheid van de naaste niet schaadt. Aan gezien men kunst plaatst in een breed maatschappelijk gegeven, heeft ook de vrijheid van de kunstenaar, maar ook van de promotor, een maatschappelijke begrenzing. Dit zou niet het geval zijn indien men kunst buiten de sociale dimensie zou plaatsen.

Ten tweede moet de kunstenaar de verantwoordelijkheid over zijn geponeerde vrijheid willen opnemen. Wanneer bijvoorbeeld een productieverantwoordelijke stelt dat, door een eigengereide programmering, het afvloeien van honderden abonnementen hem niet beroert, dan stel ik me vragen over verantwoordelijkheidszin. Wanneer zwaar met gemeenschapsgeld gesubsidieerde groepen bij de implementatie van een taal- en inhoudthermische, smakeloze en aanstootgevende programmering, een groot deel van het publiek afstoten en dan hautain beweren van deze publieke debacles niet wakker te liggen, dan stel ik me hierbij vragen naar verantwoordelijkheidszin, naar persoonlijke feeling en naar maatschappelijk inzicht.

Vaak stel ik mezelf daarbij de volgende vragen. Ik heb zelf geen antwoord op de vragen die ik me hierover dikwijls stel. Hoe kan kunst de samenleving bevragen als er te weinig kandidaat-bevragden te vinden zijn ? Hoe kan kunst de maatschappelijke waarheid vertellen wanneer er niet genoeg luisteraars zijn ? Hoe kan kunst responsabiliseren wanneer er geen responsabiliteit is ? Hoe kan kunst tijd en ruimte vrijmaken om te zoeken naar toekomstperspectieven als er geen bezochten zijn ? Hoe kan kunst een kwaliteitslabel geven aan de actieve welvaartsstaat wanneer er niet genoeg kunstparticipanten zijn ? Hoe kan een zowel naar inhoud als naar vorm hermetische en zelfgenoegzame kunstact de beoogde doelgroepen aanspreken ?

Ik veronderstel dat die groepen niet de intellectuelen zijn of de artistiek en creatief ingewijden, of de financieel draagkrachtigen. Zij zullen het heus wel rooien. Het gaat wel om mensen die ofwel intellectueel, moreel of geldelijk een gemis hebben. Ik weet dat de problematiek die ik hier aankaart complexer is dan de ter overweging aangebrachte individuele artistieke vrijheid. Toch meen ik dat de vertaalde Kloosiaanse 'Ik ben een God in het diepst van mijn gedachten'-tendens bij bepaalde richtinggevende en uitvoerende actoren in de mo-

derne kunstwereld een belangrijke factor is bij het slagen of falen van de culturele socialisering.

Mijnheer de minister, op welke manier wenst u het evenwicht te verwezenlijken tussen de individuele vrijheid van de kunstenaar en de maatschappelijke doelstelling die u zich in uw beleid stelt ? Welke concrete maatregelen plant u om uw kunst-maatschappelijke visie te implementeren ?

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, de interpellatie van de heer Librecht behandelt een zeer uitgebreide materie. Mijn daden zouden eigenlijk het antwoord moeten vormen en niet hetgeen ik hier zeg.

Mijnheer Librecht, ik ben het niet eens met een aantal van uw uitgangspunten. De spreiding en de participatie zijn helemaal niet zo dramatisch als u laat uitschijnen. Uit de laatst beschikbare bezoekerscijfers voor het theater, namelijk die voor 1998-1999, blijkt dat er 709.573 toeschouwers waren tegenover 718.280 tijdens het voorafgaande seizoen. Wat de spreiding betreft, blijkt uit de meest recente en wetenschappelijk verwerkte gegevens van cultuurstudie 6, uitgegeven door het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, dat gemiddeld 90 podiumkunstenactiviteiten per dag plaatsvinden, verspreid over heel Vlaanderen. In één op vier gemeenten vindt dus elke dag minstens één podiumactiviteit plaats.

Rekening houdend met de mobiliteit en de relatief kleine oppervlakte van Vlaanderen, is het aanbod, waaruit men kan kiezen, ruim. Mijnheer Librecht, zelfs het relativeren van uw uitgangspunt doet geen afbreuk aan het feit dat ik en veel anderen het belangrijk vinden dat cultuurparticipatie en het bevorderen ervan centraal moet worden gesteld. Er moet hieromtrent inderdaad nog heel wat gebeuren.

Ik ben het ook niet eens met uw stelling over de financiële toestand en de kritiek op het cultureel management. Uit wetenschappelijk onderzoek van de cultuurstudies 1 en 7 blijkt dat de sector een hogere professionaliteit bereikt waardoor de beschikbare middelen steeds efficiënter worden ingezet in het belang van zowel de artiesten als van de toeschouwers.

Ik heb ook niet de indruk dat de Vlaamse kunstscène in de diverse disciplines uitpuilt van de 'totaal hermetische en zelfgenoegzame act'. Tussen het kwaliteitsvolle populaire werk dat drijft op het

Anciaux

mediasucces, en het eigenzinnige werk dat niet steeds meteen te vatten is, doch ook nieuwe betekenissen voor onze samenleving genereert, liggen gelukkig nog heel wat schakeringen van publieksbinding. Ik ga er evenwel niet van uit dat de interpellant het zo extreem heeft willen stellen.

Ik heb al herhaaldelijk gezegd dat mijn pleidooi voor een versterking van de cultuurparticipatie geen inbreuk betekent op de artistieke vrijheid die ik als een basisrecht beschouw in een samenleving die zich een democratie noemt. Een kunstenaar heeft de vrijheid om zich te uiten en een cultuurbeleid hoort de voorwaarden te scheppen opdat die vrije mening en scheppingsuiting werkelijk tot stand kan komen. De vrijheid tot creatie is autonoom en moet ook worden gerespecteerd.

Ik wil hier ook even mijn eigen beleidsnota citeren waarin staat: 'dat de autonomie niet mag leiden tot onverschilligheid ten opzichte van de wijze waarop het kunstwerk door kijkers of toeschouwers wordt ervaren. De kunstenaar deelt zijn verantwoordelijkheid met het publiek'. Daarom heb ik de organisatoren, de bemiddelaars en de instellingen er op gewezen dat ze een essentiële taak te vervullen hebben. Ze moeten immers de band met het publiek permanent tot stand weten te brengen. Dit is ook de reden waarom in de decreten en in de subsidiereglementen die de creatie beogen ook beoordelingscriteria van maatschappelijke draagkracht in overweging worden genomen.

Dit laatste kan nooit ten koste gaan van de kwaliteit en van de intrinsieke autonome kracht van het werk van de kunstenaar. Het is voor het publiek belangrijk dat het door nieuw werk kan worden uitgedaagd tot het herdenken, het opnieuw bekijken en het herdefiniëren van de eigen werkelijkheid. De kunst moet ook die rol kunnen vervullen. Gelukkig beschikt Vlaanderen over vele goede en interessante, eigenzinnige kunstenaars. Het is voor een cultuurbeleid een uitdaging om meer mensen te laten participeren aan het kunstgebeuren en om de kwaliteit van de participatie te versterken. Ik wil de maatschappelijke relevantie van het kunstgebeuren niet reduceren tot het bereiken van hogere publiekscijfers.

Ik wil heel wat maatregelen treffen die de belangstelling voor en de reële deelname aan dit gebeuren kunnen versterken. Ik stimuleer de goede bekendmaking en de initiatieven om meer mensen aan te spreken via de middelen die ik inzet voor het Vlaams Centrum voor Cultuurcommunicatie

en voor Informatie en Communicatietechnologie. Dit centrum moet het kunstgebeuren op een aantrekkelijke en efficiënte manier bij de mensen kunnen brengen.

Ik wil de drempels verlagen door stimuli te geven aan gerichte acties die de zin van kunst moeten vergemakkelijken. Ik beseft trouwens dat vele instellingen momenteel al evidente inspanningen leveren. Deze inspanningen gaan van de open politiek van de Vlaamse Opera of van het SMAK tot de kleine attenties van sommige kleine theatergezelschappen en de publieksverruiming van vele muziekensembles. Mijns inziens gebeuren die toegevingen ten koste van de autonome kwaliteit en kracht van het kunstwerk.

Ik wil de drempels ook verlagen door middel van een doelgroepenbeleid zoals dit al gebeurt voor de sociaal-artistieke projecten. We moeten evenwel verder kunnen gaan dan reeds bestaande financiële tegemoetkomingen als de Vlaamse Boekenbon.

Ik ben tevens op zoek naar goede formules om jonge gezinnen financieel en materieel de kans te bieden de in hun jeugd opgebouwde cultuurervaring niet verloren te laten gaan. Ik denk eraan om convenants af te sluiten met organisaties die bezig zijn met gezinnen met jonge kinderen. Voor die gezinnen is de financiële drempel immers vaak zeer hoog. Sedert vorig jaar werken we trouwens samen met organisaties waar arme mensen het woord voeren en bij de werking worden betrokken. We willen niet enkel financieel hulp bieden, maar ook helpen bij de begeleiding. Dit traject is immers minstens even belangrijk. Deze mensen hebben niet enkel financiële problemen.

Al deze maatregelen moeten meer mensen sensibiliseren voor kunst. Ze moeten nieuwe publieksgroepen aanboren en de aandacht voor kunst bij meer mensen wekken. Essentieel is dat de cultuurparticipatie door kinderen en jongeren als een vanzelfsprekend iets kan worden beleefd. Daarom verleen ik organisaties die op een interessante wijze kunsteducatie ontwikkelen structurele steun, en kunstinstellingen die uitzonderlijke inspanningen leveren om kinderen en jongeren op een boeiende wijze in kunst te interesseren, voorbeeldsteun. We willen die organisaties helpen en tegelijkertijd een eigen beleid voeren.

Omwille van die redenen is een ander essentieel luik van mijn maatschappelijke doelstelling aangaande het kunstgebeuren geopend. Ik wil de kwaliteit van de participatie versterken. Ik wil maatregelen treffen die de culturele competentie van de

Anciaux

mensen kunnen verhogen, zodat ze tot een grondiger, gevoeliger en intenser participatie komen.

Er is in dit verband een belangrijke rol weggelegd voor het sociaal-cultureel werk in al zijn vormen. Ik heb het hier niet enkel over het verenigingsleven, maar ook over de vormingsinstellingen, de culturele centra, de bibliotheken, enzovoorts. Een voorbeeld van een specifieke maatregel is het bevorderen van de leescultuur zoals dat in het actieplan staat omschreven.

Ik zal de in de begroting ingeschreven participatiemiddelen alleszins aan organisaties en aan projecten met kunsteducatieve doelstellingen besteden. Ik zal tevens interessante praktijken projectmatig subsidiëren, zodat een voorbeeldfunctie ontstaat voor de dagelijkse praktijk van de regulier gesubsidieerde kunstinstellingen, culturele centra, jeugdtheaters en dergelijke.

Ik ben van plan, mijnheer Librecht, om de voorgestelde maatregelen in een actieplan te bundelen, waarbij doelstellingen en middelen goed worden omschreven en waarin wordt aangegeven op welke wijze deze inspanningen in de toekomst decretaal worden verankerd.

De heer Julien Librecht : Ik dank u voor uw uitgebreid antwoord. De sleutelwoorden die ik wens te benadrukken, zijn evenwicht en verantwoordelijkheidszin.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Ik zal deze woorden zeker meenemen, want u benadrukt ze terecht.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *De heer Jos Stassen treedt als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over initiatieven ter regularisatie van DAC'ers

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Cleuvenbergen tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brussel-

se Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over initiatieven ter regularisatie van DAC'ers.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de voorzitter, ik dank u dat deze vraag werd opgenomen. De aanleiding voor deze vraag is een brief van de heer Yvan Bosteyn van de VDAB in verband met de regularisering van DAC-statuten. Ik kreeg hem via mensen uit de culturele sector toevallig in handen.

Hierin lees ik : 'De inspanningen van de Vlaamse minister van Werkgelegenheid en Toerisme, de heer Renaat Landuyt, om het DAC-statuut te regulariseren hebben vruchten afgeworpen. (...) Werkt u in een andere sector, zal u op een later tijdstip een volwaardig arbeidscontract ontvangen. Intussen zal uw loon wel door de VDAB worden uitbetaald.'

Het is niet aan de VDAB om te bepalen dat het dank zij de inspanningen van de Vlaamse minister van Werkgelegenheid is dat DAC-statuten worden geregulariseerd. Het betreft hier een initiatief van drie ministers. Samenwerking was essentieel om dit doel te bereiken.

Verder handelt de brief over een volwaardige arbeidsovereenkomst op een later tijdstip indien in een andere sector wordt gewerkt. Zulke brieven wekken veel ongenoegen bij mensen die ermee worden geconfronteerd. Ik heb de documenten van de Vlaamse regering over het akkoord van de regularisering van de DAC-statuten en de PWB's opgevraagd. De Vlaamse regering besliste in november 1999 om de DAC- en de IBF-statuten te regulariseren. De Gescostatuten zouden op een latere datum worden geregulariseerd. Er staat nergens dat er een onderscheid zou worden gemaakt tussen de welzijnssector en de culturele sector. Verder lezen we wel nog dat verscheidene kabinetten zich ertoe geëngageerd hebben om op korte termijn aan de Vlaamse regering een nota voor te leggen met beleidsvoorstellen inzake regularisering van de verschillende deelsectoren.

Was de minister op de hoogte van dit schrijven ? Was de regularisering dan geen project van de hele regering, met de steun van het Vlaams parlement ? Waarom wordt dit alleen aan minister Landuyt toegeschreven ?

Heeft de minister een timing en een concretisering voor de verdere regularisering van deze DAC'ers

Van Cleuvenbergen

vooropgesteld ? Wat betekent dit 'later tijdstip' ? Krijgt men misschien jaarlijks een brief van minister Landuyt ? Als er staat dat verschillende kabinetten zich hebben geëngageerd om een nota voor te leggen, is dit dan voor cultuur reeds gebeurd ? Worden wij hiervan op de hoogte gebracht ?

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Zoals u weet, stelt het regeerakkoord de regularisatie van de tewerkstellingsprogramma's als een prioriteit voorop. Gezien de omvang van deze operatie besliste de Vlaamse regering op 26 november 1999 de regularisering van de tewerkstellingsprogramma's gefaseerd te laten verlopen. Ook in het Vlaams intersectoraal akkoord 'social profit 2000-2005' van 29 maart 2000 wordt de regularisering van de DAC-projecten als een prioriteit naar voren geschoven. In uitvoering hiervan keurde de Vlaamse regering dan ook op 30 juni 2000 een implementatienota inzake de regularisering goed. Hierin werden de basisprincipes en de timing van de regularisering bepaald. Het basisprincipe houdt in dat de regularisering een inpassing van de DAC-plaatsen binnen de structurele Vlaamse regelgeving vereist.

Het probleem is evenwel dat zich hieromtrent per deelsector verschillende situaties voordoen. Soms is er reeds regelgeving waarbinnen de DAC'ers dan gemakkelijk ingeschoven kunnen worden, soms is er regelgeving die echter eerst aangepast dient te worden vooraleer de DAC'ers ingepast kunnen worden en soms is er gewoonweg geen regelgeving. Die moet dus nog worden opgesteld.

Daarbij komt nog dat er steeds een restgroep zal blijven bestaan die in geen enkele regelgeving kan worden ingepast. Hier is dan ook enkel een erkenning van de werking op projectniveau mogelijk. In een aantal gevallen zal een bijsturing moeten gebeuren om het project vooralsnog aansluiting te doen vinden bij een reguliere sector. Voor een aantal andere projecten is een uitdoofscenario onvermijdelijk, steeds met respect voor de werkzekerheid van de betrokken werknemers.

Vooraf in de culturele deelsectoren, gekenmerkt door hun diversiteit, is de regularisering niet eenvoudig. Zo werkt zowat de helft van de ongeveer 1.000 DAC'ers, uitgedrukt in VTE's, in niet-erkende organisaties. Om die reden heeft de Vlaamse regering voor de fasering geopteerd. Er is geen enkele logica waarom sommige DAC-projecten in het

verleden werden toegekend, en het gaat natuurlijk niet op om zomaar het feit dat er DAC'ers zijn, op te geven als reden voor de erkenning.

Met betrekking tot de timing werd in de regeringsnota van 30 juni 2000 bepaald dat in de periode 2001 tot 2004 de DAC'ers die tewerkgesteld zijn binnen de welzijns- en gezondheidssectoren en binnen het kader van Gelijke Kansen, geregulariseerd zullen worden. Dit was trouwens afgesproken in het Vlaams intersectoraal akkoord 'social profit'. In 2005 zullen ook de DAC'ers binnen de culturele deelsectoren geregulariseerd zijn.

In de overgangsperiode naar de regularisering blijven de DAC-werknemers binnen de culturele deelsectoren dan ook via hun huidige loon- en arbeidsvoorwaarden tewerkgesteld en blijven ze uitbetaald via de VDAB. Bovendien ben ik het engagement aangaande het globale werkgelegenheidsvolume van de DAC-projecten te bewaken. Hiertoe zal ik een protocol afsluiten met mijn collega, minister Landuyt. Het is dus geenszins de bedoeling die projecten af te bouwen. Er moet wel een overgangsmaatregel worden uitgewerkt – iets waarmee we nu volop bezig zijn – om die DAC-projecten in niet-erkende organisaties geleidelijk te kunnen overhevelen naar erkende organisaties.

Momenteel werkt een werkgroep op mijn kabinet aan een stappenplan om de regulariseringsoperatie voor te bereiden. Ik wens zo snel mogelijk met dit plan naar buiten te treden, maar dit vereist een rustig en gedegen overleg met de hele sector. Ik verwacht dienaangaande geen onoverkomelijke problemen omdat zowel de vakbonden als de culturele partners het erover eens zijn dat het aantal mogelijkheden beperkt is en dat een stappenplan de beste garantie is voor een geleidelijke overgang.

Inzake de communicatie met betrokkenen kan ik u meedelen dat er vanuit de VDAB inderdaad een brief vertrokken is naar alle DAC'ers. Omtrent de inhoud van die brief werd noch met mijzelf, noch met mijn kabinet, noch met mijn administratie overleg gepleegd. Strikt genomen moet dit ook niet aangezien de heer Landuyt door de regering werd aangeduid als coördinerend minister voor de DAC-problematiek. Het ware hoffelijker geweest, mocht men wel overleg hebben gepleegd. De regularisering is immers wel degelijk een verwezenlijking van de hele Vlaamse regering.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de minister, de regularisering van de DAC-ers is een bekommernis van ons allen. U zegt dat men afspraken had gemaakt voor de periode 2000-2004. Toch is het nu al opgelost en heeft men tijd gewonnen. Iedereen heeft op 18 december 2000 een brief van de minister ontvangen. Op 20 december 2001 hebben alle werkgevers die brief gekregen. Op het einde van deze maand zal iedereen zijn loon krijgen. De zaak is dus afgehandeld. De administratie voor Werkgelegenheid kan dus hulp bieden aan de sectoren die onder uw bevoegdheid vallen.

U hebt voor de culturele sector de datum van 2005 vooropgesteld. U bindt dan eigenlijk de volgende regering. Dat is absurd. Als het voorbereidende werk niet klaar is, kan deze de plannen niet uitvoeren.

Minister Bert Anciaux : Dat is dan inderdaad mijn verantwoordelijkheid. Ik zal echter niet wachten tot 2004 om het voorbereidende werk helemaal af te maken.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Men heeft bovendien gezegd dat de Gesco's in een later stadium zouden worden geregulariseerd. Dat is toch wel laat.

In het akkoord met de sociale partners van 29 maart 2000 stond dat op korte termijn een stappenplan zou worden voorgelegd. We zouden het ook in deze commissie graag bekijken op het moment dat het voorligt.

Politici zijn nog gevoeliger dan de sector zelf wat de communicatie betreft. Velen zullen hieraan niet eens aandacht hebben besteed. Dit verplicht minister Landuyt om tot 2005 een brief te sturen naar al deze mensen. Dat is een zaak van politieke deontologie. Ik heb minister Landuyt hierover een vraag gesteld.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mevrouw Van Cleuvenbergen, ik beweer niet dat dit het dossier is dat ik op mijn duimpje ken, althans niet wat de onderdelen betreft die niet met cultuur te maken hebben. Ik weet wel dat het stappenplan voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen een plan is dat over 4 jaar gaat. Dit kan men niet in één keer, en zeker niet in 1 maand opvangen. Als u zegt dat dit niet zo is, dan zie ik niet in waarom ik tot 2005 zou moeten wachten. U hebt wat dat betreft volledig gelijk.

De voorzitter : Het staat iedereen vrij alle parlementaire middelen te gebruiken om het stappenplan hier te bespreken. Dat zou een goede zaak zijn.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Van Hecke tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de samenstelling van gemeentelijke cultuurraden na de gemeenteraadsverkiezingen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Hecke tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de samenstelling van gemeentelijke cultuurraden na de gemeenteraadsverkiezingen.

Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, tijdens de eerste week van januari werden de nieuwe gemeenteraden geïnstalleerd en de schepenen gekozen, behalve in één stad. Nieuwe schepenen van cultuur hebben waarschijnlijk met heel wat verwachtingen hun mandaat opgenomen. In de praktijk weten ze dat ze best een beroep kunnen doen op de medewerking van een goede raad voor cultuur.

Begin vorig jaar was er de visietekst op internet over het toekomstig gemeentelijk cultuurbeleid. Men zou de raden voor het gemeentelijk cultuurbeleid afschaffen. De staten-generaal van de raden zou een resolutie goedkeuren waarbij ze zich tegen deze idee zou kanten. Men zou pleiten voor het behoud van de inspraak en tot voorzichtigheid aanmanen bij het afschaffen. De minister garandeert in de slottoespraak dat de inspraak en de participatie zelfs zou worden versterkt en dat de gemeenten een grotere vrijheid zouden hebben om die te organiseren.

Daarna volgt een windstilte tot er teksten op het internet verschijnen van het lokale cultuurbeleid. Daarin staat in nogal vage termen dat er een adviesorgaan zal worden opgericht door de gemeen-

Van Hecke

ten. Het decreet dat de vroegere toestand regelde, zou worden afgeschaft. Het decreet is echter nog van toepassing. In artikel 8 van dat artikel staat dat uiterlijk 6 maanden na de installatie van de nieuwe gemeenteraad de nieuwe adviesraad moet worden opgericht. Dit houdt in dat de voorbereidende werkzaamheden voor het heroprichten van de lokale raad voor cultuurbeleid niet te lang op zich mogen laten wachten.

Momenteel krijgen bepaalde lokale besturen zelfs te horen dat men nieuwe incentives en voorontwerpen van decreet beter nu reeds zou toepassen. Men zal me wellicht verwijten te punctueel te denken, maar ik heb het hier moeilijk mee. Ik heb van de minister gelukkig nog geen dergelijke uitspraken gehoord.

Deze manier van communiceren maakt het statuut van de teksten van beleids mensen die in de openbaarheid worden gebracht zeer onzeker. Voorzover ik weet, is er momenteel trouwens nog niet eens een voorontwerp van decreet.

Mijnheer de minister, ik heb deze vraag bij de bespreking van de beleidsbrief Cultuur en de begroting 2001 al eens gesteld. U hebt ondertussen wellicht ervaren dat het decreetgevend apparaat een traagmalende molen is.

De herinrichting van de adviesraden wordt momenteel voorbereid en zal ongetwijfeld nog in deze commissie worden besproken. Er circuleren momenteel reeds hervormingsplannen, maar niemand weet of dit de definitieve plannen zullen zijn. Ik hoor heel wat beleids mensen met goede bedoelingen spreken, maar ik blijf toch met een aantal vragen zitten.

Komt er nog een informatieronde voor de schepenen van cultuur of voor de huidige voorzitters van de culturele raden ? Ik heb de uitnodiging gezien die naar de voorzitters van de culturele raden is gestuurd, maar ik heb tevens vernomen dat deze geplande vergadering ondertussen is afgelast. Er is nog steeds geen nieuwe datum doorgegeven.

Wat moeten de lokale beleidsvoerders en culturele raden in afwachting doen ? Men kan de culturele raden gewoon samenstellen en laten werken. Indien ze op het einde van dit jaar echter worden ontbonden en opnieuw samengesteld, hebben deze raden heel wat inspanningen voor niets geleverd. Hoewel de onzekerheid groot is krijgen de raden slechts geringe informatie. Men zou dit probleem

op een vrij ordentelijke wijze kunnen oplossen door de culturele raden een jaar langer op de huidige manier te laten werken.

Mijnheer de minister, het lijkt me belangrijk dat de antwoorden op deze vragen ook aan de lokale besturen worden doorgegeven.

De voorzitter : De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen : Mijnheer de voorzitter, ik zou me bij de vorige spreekster willen aansluiten. Het gaat hier zowel om een inhoudelijke uitdaging als om een praktisch probleem.

Mevrouw Van Hecke heeft daarnet al gesteld dat de culturele raden uiterlijk zes maanden na de installatie van de gemeenteraad moeten worden samengesteld. In veel gemeenten is die samenstelling momenteel in volle gang. Bij het begin van een nieuwe legislatuur is het samenstellen van de culturele raad meestal een van de eerste taken van de schepenen. Dit is niet enkel een traditie, het is ook een wettelijke vereiste.

De huidige culturele raden zijn in deze commissie al vaak officieel en officieus besproken. De bevolgen ideeën van destijds met betrekking tot participatie, democratie, inspraak en betrokkenheid zijn gedeeltelijk achterhaald door de huidige werking van de culturele raden. Op veel plaatsen, zowel in grote steden als in kleine gemeenten, zijn de culturele raden immers zelf verenigingen geworden die naast de andere culturele verenigingen bestaan en functioneren. De representativiteit van de culturele raden wordt door de bestaande verenigingen dan ook vaak in vraag gesteld.

Met betrekking tot het gemeentelijk cultuurbeleid heeft de minister enkele decretale initiatieven gepland, namelijk de decreten op de culturele centra en op de bibliotheken. De minister besteedt hierbij bijzondere aandacht aan het verzekeren van een zo groot mogelijke betrokkenheid van de basis. Omwille van hun werking en hun traditie zijn de geïnstitutionaliseerde, klassieke verenigingen zeer waardevol. De minister wil echter ook aandacht schenken aan mensen die zich momenteel niet zo nauw verwant voelen met de klassieke verenigingen. Hij wil een frisse wind laten waaien en originele geluiden een kans bieden.

Men dient in dit verband echter ook rekening te houden met de bepalingen van het Cultuurpact. De representativiteitseis zit nog steeds vervat in een wet van openbare orde. De culturele raden vragen

Keulen

zich vaak af wat ze precies moeten doen om met deze wet in orde te blijven.

Afgezien van enkele mensen die zich meer om hun eigen carrière bekommeren, willen de meeste leden van culturele raden hier zoveel mogelijk mensen bij betrekken. Deze mensen vragen zich vaak af hoe ze dit, in afwachting van de nieuwe decreten, precies moeten aanpakken. Ze willen immers vermijden dat ze op basis van klachten later door de Vaste Cultuurpactcommissie worden teruggefloten en moeten herbeginnen. Ze willen een praktische manier van werken vinden die niemand stoort en die geen problemen veroorzaakt. De culturele raden willen, wars van politieke verdeeldheid, een vlotte werking opbouwen.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de voorzitter, ik wil nog een aanvullende opmerking maken. Vertegenwoordigers van de culturele raad kunnen in gemeentelijke culturele VZW's zetelen, bijvoorbeeld een cultureel centrum, een monumentenraad, een bibliotheekcommissie of een raad van ruimtelijke ordening. Al deze zaken zijn gehypothekerd door dat ene punt waarover nog grote onzekerheid bestaat.

De voorzitter : Mensen kunnen blijkbaar moeilijk een onderscheid maken tussen een plan, dat nog moet worden uitgevoerd, en iets dat reeds wet is. Elk woord van een minister wordt reeds als wet aanzien. Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Het is een kwestie van cultuur. Mevrouw Van Hecke heeft dit duidelijk gesteld. Een eerste sneuveltekst is zeker geen definitieve tekst. Misverstanden ontstaan snel, zeker als de minister de discussie aanwakkert.

Een uitgebreide informatieronde voor de schepenen van cultuur komt er in overleg met de VVSG. Daartoe werd met de VVSG een overeenkomst afgesloten. Het is de bedoeling de nieuwe decreten voor een lokaal cultuurbeleid, het gemeentelijk cultuurbeleid, de culturele centra en de bibliotheken bekend te maken via het uitnodigen van alle gemeentelijke betrokkenen.

De campagne bestaat uit twee luiken. Een eerste luik komt er in 2001, gericht op het informeren, motiveren en stimuleren van al wie op het lokale niveau bij de nieuwe decreten betrokken is. In 2002

volgt een tweede luik dat de campagne opentrekt naar een ruim publiek van betrokkenen, maar ook van potentieel geïnteresseerden. Dit zijn leden van de diverse verenigingen en bewegingen die willen participeren aan het lokale cultuurgebeuren.

De doelgroep bestaat vooreerst uit al wie op het lokale niveau beleidsmatig betrokken is bij de nieuwe decreten, zoals de gemeenteraadsleden met bijzondere aandacht voor de schepenen van cultuur en de leden van de commissies cultuur. Verder bestaat hij uit de bestuurders en beheerders van culturele 'actoren' in de ruimste betekenis, zowel de professionelen als de vrijwilligers en de beheerders van musea, culturele centra, kunstencentra, culturele raden, bibliotheken, verenigingen, vormingsinitiatieven en zo meer. Ten slotte horen daarbij ook nog de personeelsleden van al deze initiatieven.

Dit moet zo goed mogelijk aansluiten bij de goedkeuring van de drie genoemde nieuwe decreten, mei of juni tot december 2001. Een en ander zal nog door de VVSG, in overleg met mijn administratie en ikzelf, worden ingevuld.

Uw vraag betrof de waarde van de adviezen indien hun samenstelling niet rechtsgeldig zou zijn. In afwachting van de nieuwe regelgeving zijn de huidige sectorale regelgeving en het huidige decreet op de raden voor cultuurbeleid van toepassing. Dit betekent dat de hersamenstelling van de culturele raden tegen einde juni 2001 dient te worden geregeld. Pas dan is er sprake van een rechtsgeldig samengesteld en werkend adviesorgaan. De timing van de nieuwe decreten is lastig voor de betrokkenen omdat er wellicht een nieuwe samenstelling zal worden gevraagd in 2002, afhankelijk van de goedkeuring van de lokale decreten door het parlement en van de keuzes die de gemeentebesturen zelf kunnen maken.

Wij adviseren de lokale besturen en de adviesraden nog even te wachten met de hersamenstelling tot de maand mei om te zien of een nieuwe regelgeving wordt goedgekeurd. Dan kan de hersamenstelling alvast in de geest van de nieuwe regelgeving gebeuren. Eventueel kan worden overwogen om het laatste deel van het voorontwerp van decreet Gemeentelijk Cultuurbeleid te laten ingaan op 1 juli 2001. Uiteraard is dit afhankelijk van de goedkeuring door het parlement zodat de oude regeling naadloos aansluit op de nieuwe regeling. Ik wil hier graag de mening van het parlement en van deze commissie horen.

Anciaux

Indien we de timing halen, lijkt dit me de beste werkwijze.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Ik dank de minister voor zijn antwoord. Het laatste stuk van zijn antwoord lijkt me echter een verkeerd signaal omdat het huidige decreet ruimte geeft voor een ruime samenstelling van de culturele adviesraad. De voorbereidende werkzaamheden kunnen niet plots worden opgeschort tegen mei of juni. De bedoeling is toch de anderen erbij te betrekken. Het is geen overbodig werk om mensen tot participatie te motiveren omdat die doelgroep in de voorstellen die circuleren, nadien ook nog bij het decreet wordt betrokken.

In het licht van de suggestie die u maakt om te wachten tot in mei, al kan de nieuwe samenstelling nooit voor eind juni goedgekeurd zijn, is het eerste signaal beter, namelijk de huidige decreten vandaag nog toepassen. De VVSG kan hier eventueel als kanaal – via de Nieuwsbrief – worden gebruikt.

Minister Bert Anciaux : Ik wil daarover eigenlijk geen discussie voeren.

Mevrouw Mieke Van Hecke : U stelt wel voor om het signaal te geven tot mei te wachten. Ik zou dat niet doen. Ik zou nu de dynamiek inzetten.

Minister Bert Anciaux : Ten eerste is het duidelijkste signaal dat de huidige decreten rechtsgeldig zijn zolang zij bestaan. Ten tweede moet men de nieuwe samenstelling uiterlijk zes maanden na de installatie van de gemeenteraad pas worden ingevoerd.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Persoonlijk geef ik er de voorkeur aan om inderdaad te zeggen dat er iets op stapel staat, maar toch reeds tot de samenstelling over te gaan zodanig dat ook die vertegenwoordigers er aanwezig kunnen zijn. Het laten ingaan voor 1 januari 2002 is immers onmogelijk.

De heer Marino Keulen : In de nieuwe decreten zou hoe dan ook opgenomen moeten worden dat, indien er al ergens nieuwe cultuurraden van het oude regime geïnstalleerd zouden zijn, deze opgeheven en vervangen kunnen worden. Mijn bekommernis gaat immers uit naar het patent dat sommige zich toeëigenen eenmaal ze geïnstalleerd zijn. Zij hebben dan zes jaar een status-quo om niets te veranderen. We moeten in het nieuwe decreet in een paragraaf voorzien om een dergelijk patent tegen te gaan.

Minister Bert Anciaux : Misschien ga ik inderdaad wat te snel. Het duidelijkste signaal is misschien wel dat de nieuwe samenstelling gebeurt op het ogenblik dat het nieuwe decreet in werking treedt. Mijn timing was er op gericht om het nieuwe decreet vanaf 1 januari 2002 van kracht te laten worden. Aangezien ik er van uitga dat de stemming voor het reces kan plaatsvinden, heeft men in elk geval nog een half jaar om dit proces voor te bereiden. Het enige nadeel is dan wel dat men een nieuwe samenstelling moet organiseren. Juridisch is dit echter het meest zuivere.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Het belangrijkste is misschien dat hierover een communicatie gevoerd wordt. Ik heb trouwens ook verwezen naar nog een andere omzendbrief die de verwarring nog groter heeft gemaakt. Belangrijk is dat men de goede mensen kiest en dat men die ook kan behouden.

De voorzitter : Een wet blijft gelden tot de afschaffing ervan.

De heer Marino Keulen : Dit was een bijzonder boeiende en praktische discussie. Iedereen weet nu hoe de zaken er voor staan.

De voorzitter : Er werd inderdaad duidelijkheid gecreëerd.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Van Hecke tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de stand van zaken van het nieuwe ontwerpdecreet lokaal jeugdwerkbeleid

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Hecke tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de stand van zaken van het nieuwe ontwerpdecreet lokaal jeugdwerkbeleid.

Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, tijdens de bespreking van de beleidsnota Jeugd en de begroting 2001 stelden wij reeds vragen over de groeiende

Van Hecke

ongerustheid, onzekerheid en onwetendheid die er leeft bij de schepenen van jeugd en de lokale werkgroepen die tijdens het planningsjaar 2001 een nieuw gemeentelijk jeugdwerkbeleidsplan moeten opstellen, maar nog niet weten volgens welke richtlijnen en met welke prioriteiten. Via de pers weet iedereen immers wel dat er een nieuw decreet komt, maar niemand weet wanneer en wat er nu daadwerkelijk zal in staan.

Inmiddels keurde de Vlaamse regering op 8 december 2000 het voorontwerp van decreet goed tot wijziging van het decreet van 9 juni 1993 houdende subsidiëring van gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid. Het werd voor advies overgemaakt aan de Raad van State.

Mijn concrete vragen dienaangaande luiden als volgt. Heeft de Raad van State reeds advies uitgebracht over dit voorontwerp van decreet? Wanneer zal de bespreking in het Vlaams Parlement worden aangevat? Wanneer worden de door de minister aangekondigde vormings- en informatie-initiatieven voor de gemeentebesturen, jeugdconsulenten en jeugdorganisaties gestart?

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, we hebben de timing die we zelf voor ogen hadden in verband met de herwerking van het decreet houdende de subsidiëring van de gemeentebesturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie inzake het voeren van een jeugdwerkbeleid, niet kunnen behouden. De uitgebreide interactie inzake de herwerking en de uitvoeringsbesluiten met de verscheidene relevante betrokkenen maakt dat dit lang heeft geduurd. Zo werd de stuurgroep Decreet Lokaal, die bestaat uit de Vereniging Vlaamse steden en Gemeenten, de Vereniging Vlaamse Provincies, de Vereniging Vlaamse Jeugddiensten en Consulente, de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap, de afdeling Jeugd en Sport en mijn kabinet, opnieuw in het leven geroepen. Deze stuurgroep komt minstens één keer per maand samen om de ontwerp teksten te verfijnen.

Men heeft provinciale hoorzittingen gehouden waarop de grote principes werden getoetst. De uitgangspunten van toen zijn sindsdien nauwelijks veranderd. Men kan ontegensprekelijk zeggen dat de grote tijdinvestering de algemene visie en de ontwerp teksten van het decreet en de uitvoerings-

besluiten zeker ten goede is gekomen. Dit overleg is trouwens in overeenstemming met mijn beleids-optie om het werkveld zoveel mogelijk bij het beleid te betrekken.

In december 2000 werd bovendien een dringend advies gevraagd aan de Raad van State. Normaal moet daar binnen 3 dagen reactie op komen. De vraag werd echter onontvankelijk verklaard. De Raad van State was van mening dat er best nog tijd genoeg overbleef om de jeugdwerkbeleidsplannen te schrijven. Hierdoor moest de adviesaanvraag opnieuw bij de regering worden geagendeerd. De adviesaanvraag werd op 16 januari opnieuw op de rol van de afdeling Wetgeving van de Raad van State ingeschreven. We verwachten het advies binnen de maand. Als de raad zich aan de beloofde termijn houdt, krijgen we het antwoord rond 16 februari.

In de veronderstelling dat er nog een aantal wijzigingen aan het ontwerp moeten worden doorgevoerd, kunnen de stukken in maart aan het parlement worden overgemaakt. Daarna kan men de besprekingen aanvatten. In de regering zullen er geen problemen ontstaan. Ze is immers principieel akkoord.

Mevrouw Van Hecke, u vroeg me wanneer de vormings- en informatie-initiatieven voor de gemeentebesturen, jeugdconsulenten en jeugdorganisaties worden gestart. De uitgebreide bevraging en terugkoppeling naar de verschillende actoren heeft er voor gezorgd dat nogal wat mensen en organisaties van start zijn gegaan en hierover hebben nagedacht. Op mijn kabinet hebben we met de geïnteresseerden over de afstemming van de vormingsinitiatieven drie vergaderingen gehouden.

Zo werden nu reeds twee nummers van het tijdschrift Virus, een samenwerkingsverband tussen Chiro, CJP, Jemp, Jeugd en Stad, KJR, KSJ, NDO, Vives, SJV, VVJ en VVKSM, aan de te verwachten nieuwe principes besteed. Een themanummer over jeugdruimte en een ander over de acht inhoudelijke hoofdstukken die in het jeugdwerkbeleidsplan staan ingeschreven, komen eraan.

Binnen Locomotief, een samenwerkingsverband inzake jeugdwerkinfrastructuur, werden vier verschillende brochures over jeugdwerkinfrastructuur geconcipieerd. Binnen het onderzoek 'Jeugdbeleid in ontwikkeling' werd ten behoeve van starters een instrument voor de opmaak van gemeentelijke jeugdwerkbeleidsplannen klaargestoomd. In samenwerking met de werkgroep JJOS werd door de afdeling Jeugd en Sport een folder verspreid die de

Anciaux

jongeren warm moet maken om zich te wagen aan het plannen.

Tevens worden op mijn initiatief en in samenwerking met de afdeling Jeugd en Sport, de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap, de VVJ, de VVSG, de provinciale jeugddiensten en 't Vertoog zeven provinciale trefdagen georganiseerd waarop de grote principes nog eens worden uitgelegd en over een aantal inhoudelijke deelaspecten vorming wordt gegeven. Deze trefdagen vonden of vinden plaats tussen 13 januari en 10 februari, telkens op zaterdag. Op de eerste dag in Antwerpen waren ongeveer 100 jeugdwerkers, jeugdconsulenten en schepenen van Jeugd aanwezig. Ons streefdoel is ongeveer 600 mensen.

Ondertussen bereidt de afdeling Jeugd en Sport op mijn initiatief een speciale website voor die allerlei vormingsmomenten van het Vlaams jeugdwerk, interessante uitgaven en informatie over het nieuw decreet moet bekend maken. Deze website moet halverwege februari klaar zijn. Men zal ze ook regelmatig updaten.

De afdeling Jeugd en Sport en de Vereniging voor Vlaamse Jeugddiensten en Jeugdconsulenten hebben op hun drie ambtenarendagen, die in het najaar hebben plaatsgevonden, reeds uitgebreid aandacht besteed aan het ontwerp van decreet en de uitvoeringsbesluiten.

Een ander initiatief van JJOS is een spelbord dat jongeren in de geheimen van de gemeentelijke jeugdwerkbeleidsplanning moet inwijden.

Ik hoop dat deze voorbeelden voldoende aantonen dat de aangekondigde vorming momenteel in volle gang is. Bij deze vormingsinitiatieven wordt benadrukt dat wijzigingen op initiatief van de Raad van State, deze commissie en de plenaire vergadering nog steeds tot de mogelijkheden behoren.

Indien ze zich houden aan de principes van het ontwerp van decreet, kunnen de gemeentebesturen starten met de opmaak van het Jeugdwerkbeleidsplan (JWBP) 2002-2004. Ze zijn dan zeker niet in strijd met de bepalingen van het bestaande decreet op het lokale jeugdwerkbeleid. Enkel wat de precieze verdeling van de financiële middelen en de modaliteiten van het uitvoeringsbesluit inzake de prioriteit jeugdruimte betreft, dienen de gemeentebesturen nog wat geduld te hebben. Aangezien we dit steeds duidelijk hebben gezegd, zijn de gemeentebesturen zich hier terdege van bewust. Hoewel er

momenteel geen sprake is van verwarring op het terrein, proberen we nog steeds alle betrokkenen zoveel mogelijk te informeren.

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Vooreerst wil ik de minister bedanken voor zijn antwoord. Rekening houdend met de materie, met de inhoud van het voorontwerp en met de voorbije inspraakrondes, heb ik niet veel problemen met de initiatieven inzake communicatie die momenteel worden ontplooid.

Ik besef dat de timing zeer moeilijk is. Indien men wacht tot het decreet is goedgekeurd, is men in het kader van de opmaak van de volgende JWBP's eigenlijk al te laat. Indien men nu optreedt, hoop ik dat de bestaande communicatie volstaat om de gemeenten duidelijk te maken dat dit voorontwerp nog niet is goedgekeurd en mogelijk nog zal worden gewijzigd. Men mag in dit verband uiteraard niet vergeten dat de basisprincipes inzake het opstellen van een JWBP niet veel verschillen met de vroegere bepalingen.

Ik voorzie toch enkele moeilijkheden. De huidige manier van werken hypothekeert de toekomstige bespreking. Aangezien de informatierondes op dat moment al achter de rug zullen zijn, moeten we tijdens onze besprekingen amendementen vermijden. Met betrekking tot deze specifieke materie kan ik begrip opbrengen voor deze handelwijze.

In de toekomst moeten we dit echter nauwgezet in het oog houden. Er wordt hier vaak gesproken over het primaat van de politiek. Dit betekent dat men niet kan zeggen dat een ontwerp van decreet er zeker komt en enkel nog de onbelangrijke goedkeuring van het parlement behoeft. Aangezien ik weet dat dit niet de bedoeling is, kan ik hier in een planningsjaar begrip voor opbrengen.

De minister heeft de provincies een jaar uitstel verleend voor het opstellen van hun JWBP's. Mijns inziens was de handelwijze van de minister zuiverder geweest indien hij dit ook voor de gemeenten had gedaan.

De nieuwe incentives met betrekking tot jeugdruimte tonen voldoende aan dat de tijd momenteel dringt. Een nieuw decreet kan pas in april worden goedgekeurd. Men kan de uitvoeringsbesluiten op voorhand uitwerken, maar men mag ze pas na de stemming van het decreet in het Vlaams Parlement, naar de Raad van State sturen. Bijgevolg

Van Hecke

wordt het indienen en het goedkeuren van al deze plannen technisch een zeer moeilijke aangelegenheid.

Mijns inziens heeft de minister teveel hooi op de vork genomen. Hij heeft alles in hetzelfde planingsjaar willen organiseren, maar hij heeft hierbij te weinig rekening gehouden met de traagheid van het decreetgevend werk. De verwerking en implementatie van de nieuwe regelgeving zal op het terrein problemen veroorzaken. Gezien de inhoud van de in het vooruitzicht gestelde decreten is mijn kritiek evenwel milder dan anders.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Ik ben er mij van bewust dat ontwerpen die door de Vlaamse regering principieel zijn goedgekeurd, ter informatie aan het Vlaams Parlement moeten worden overgemaakt. Dit is voor mij geen enkel probleem. Ik zal er persoonlijk op toezien dat dit ook in dit geval gebeurt.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Ik hoop dat de minister deze afspraak zal naleven.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandebossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de weggevallen lottosubsidie voor theater Arca

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandebossche tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de weggevallen lottosubsidie voor theater Arca.

De heer Vandebossche heeft het woord.

De heer Dany Vandebossche : Mijnheer de voorzitter, ik heb een paar weken geleden al een vraag ingediend over de Lotto-subsidies van de Gentse VZW Trefpunt. Al wat deze VZW betreft, ligt in het Gentse zeer gevoelig. Tijdens de Gentse Feesten organiseert VZW Trefpunt namelijk de evenementen op het Sint-Jacobsplein. De aangekondigde intrekking van de subsidies bleek gelukkig een ver-

gissing te zijn. Ten gevolge van die ene vraag zijn ondertussen enkele andere dossiers opgedoken van organisaties die hun Lotto-subsidies dreigen te verliezen.

Mijn huidige vraag betreft theater Arca. Ik zal eerst even proberen de situatie te schetsen. Op 1 juli 2001 zal theater Arca onder de naam Het Publiektheater fusioneren met het NTG. Dit betekent dat zowel theater Arca als het NTG gedurende het hele seizoen 2000-2001 nog als zelfstandige entiteit zullen bestaan.

Het is niet de eerste keer dat we het hier over Lotto-subsidies hebben. In de culturele sector worden die subsidies in de begroting vaak als inkomsten ingeschreven. Dit is een spijtige realiteit, die ik met heel wat voorbeelden kan illustreren. De organisaties baseren hun begroting op de Lotto-subsidies die ze het vorige jaar hebben ontvangen.

Het probleem wordt in dit specifieke geval nog bemoeilijkt door het feit dat theater Arca in 2001 nog zes maanden als afzonderlijke entiteit blijft bestaan, terwijl de Lotto-subsidies per kalenderjaar lopen.

Arca ontving per kalenderjaar 1,3 miljoen frank aan lottosubsidies. In 2001 heeft men de helft van die lottosubsidie, of 650.000 frank, ingecalculeerd.

Arca heeft ook een brief ontvangen waarin wordt gezegd dat de lottosubsidies worden geschrapt, 'gelet op de structurele subsidiëring'. Dit ligt moeilijk omdat Arca in de nieuwe periode niet meer structureel is gesubsidieerd. Het Publiektheater is dit wel, maar in de huidige periode is Arca nog zelfstandig. Er is in de begroting van Arca een put ten belope van 650.000 frank ontstaan.

Is dit een terechte schrapping, of was het niet de bedoeling deze subsidies te schrappen? Gelet op het feit dat dit niet het enige dossier is dat in deze situatie is verzeild, wil ik weten wat de gevolgen van de schrapping van de lottosubsidies voor de podiumkunsten zijn. In de praktijk was het lottogeld immers de manier om theaters en andere instellingen te subsidiëren.

De voorzitter : Mevrouw Van Hecke heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke : Ik sluit mij aan bij de vraag van de heer Vandebossche. Toen bekend werd dat de lottogelden op een andere manier werden verdeeld, heb ik het probleem aan de orde gesteld. De gezelschappen kregen min of meer gega-

Van Hecke

randeerd de lottogelden, die als structurele subsidies werden ingeschreven. Er werd toen zelfs gezegd de structurele middelen te zullen verhogen ter compensatie van de geschrapte lottogelden.

Bij de begrotingsbesprekingen had ik gevraagd een overzicht van de besteding van de lottogelden 1999 en 2000 te krijgen. Dit zou bij de bijlagen worden gevoegd, maar tot op vandaag kreeg ik niets. Is dit een probleem van timing of een vergetelheid? Ik zag dit overzicht graag aan de commissieleden bezorgd.

Mevrouw Niki De Gryze : Ik sluit me aan bij de vraag van de heer Vandenbossche. Ik hoop dat alles in het werk wordt gesteld om Arca gedurende deze zes maanden in leven te houden, alvorens het opgaat in het Publiekstheater.

De voorzitter : Minister Anciaux heet het woord.

Minister Bert Anciaux : Het is geen slechte zaak dat er samenwerking komt met het Publiekstheater.

De heer Dany Vandenbossche : Ik wil de fusie niet in vraag stellen, het gaat enkel om de overbruggingsperiode.

Minister Bert Anciaux : Ik wil met de lottogelden een objectief systeem uitwerken. Er moet transparantie bestaan in de samenhang tussen de structurele subsidies, de lottogelden en de internationale middelen. Ik heb u een overzicht gegeven van de wijze waarop we de internationale middelen willen hervormen.

In de loop van vorig jaar hebben we gesprekken gehad over de Lotto-gelden. Ik geef toe dat ik reeds in februari of maart van vorig jaar de bedoeling had om een gedeeltelijke heroriëntering van die middelen door te voeren. Er kwam daar toen vanwege deze commissie terecht kritiek op omdat dit in de loop van het jaar zou gebeuren. Een en ander heeft echter een debat met de sector teweeggebracht, en ik kan u verzekeren dat de sector zelf geen probleem maakte van een heroriëntering van de middelen. Als enige voorwaarde werd gesteld dat het op tijd moest worden aangekondigd.

Zoals reeds meerdere malen werd gesteld, is het inderdaad de bedoeling om de besteding van Lotto-middelen geleidelijk aan te heroriënteren. Op dit ogenblik worden de Lotto-middelen te veel een bijkomende ondersteuning van initiatieven die

reeds structureel ondersteund worden via de bestaande decreten en reglementen. Er gaat dus geen enkele stimulans van uit. Mijns inziens zouden de Lotto-middelen meer moeten kunnen inspelen op nieuwe initiatieven en op nieuwe experimenten die zich voortdurend aandienen in de verschillende culturele domeinen, maar waarvoor nog geen regelgeving bestaat.

Idealiter zouden Lotto-middelen in de toekomst als één grote multidisciplinaire projectenpot beschouwd en gebruikt moeten kunnen worden. Om die ruimte binnen de Lotto-middelen te creëren is het echter wel noodzakelijk om de nu bijna recurrent toegekende middelen af te bouwen. Ik wil dit echter niet abrupt doen, maar wel parallel met de structurele ingrepen die we in de verscheidene sectoren plannen. Zo maakt de structurele verhoging van de middelen voor de podiumkunsten vanaf juli 2001 het mij nu mogelijk de Lotto-middelen voor die podiumkunstenorganisaties af te bouwen en in te zetten voor projecten die momenteel overal tussen stoel en bank vallen.

Zoals reeds vroeger werd toegelicht maak ik een uitzondering voor de stadstheaters die omwille van particuliere financiële – en andere – problemen een extra injectie behoeven. Ik plan vergelijkbare operaties voor muziek, voor beeldende kunst en musea, voor het sociaal-cultureel werk, enzovoort. De definitieve lijst zal u spoedig worden overgemaakt.

De Lotto-middelen worden geïnvesteerd in projecten met toekomst. Gezien de nakende fusie van Arca en het NTG, en gezien de financiële uitdagingen van het Publiekstheater had ik beslist om de Lotto-middelen aan te wenden om het Publiekstheater een serieuze financiële duw in de rug te geven. Op die manier kan het zijn toekomstplannen onder een gezond gesternte realiseren. Aangezien Arca opgaat in deze nieuwe organisatie wens ik liever te investeren in de toekomst, en niet in het verleden.

Mij is duidelijk geworden dat Arca alles in het werk stelt om de overgang op een financieel gezonde wijze te maken. Arca maakt er een erezaak van om de fusie naar het Publiekstheater zonder verliezen te kunnen maken. In overleg met de voorzitter van Arca en op basis van het financieel dossier heb ik uitzonderlijk beslist om voor 2001 een subsidie van 500.000 frank toe te kennen aan Arca. Op die manier kan dit gezelschap zijn engagement nakomen om zonder verlies in de fusie te stappen. Ik benadruk nogmaals dat dit een uitzonderlijke maatregel is.

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Ik dank de minister voor zijn antwoord en voor de geboden oplossing.

Ik hoop dat men mij niet verkeerd begrepen heeft : ik was het ermee eens om de Lotto-subsidies te heroriënteren. Ik was het er ook mee eens om met die Lotto-middelen een nieuwe subsidiepot te maken. U zult ook een criterium moeten opstellen om te bepalen waar die naartoe gaan. Ik hoop dat ik geen gelijkaardige dossiers meer zal ontvangen.

Het klopt dat die mededeling werd verstuurd in december. De situatie was echter bijzonder. Een en ander viel midden in het seizoen van de betrokken instelling. Als men zegt dat men het Publiektheater gezond wil maken via een injectie van de Lotto, dan moet men de betrokkenen een goede financiële basis geven om in die fusie te stappen. In dit geval had men dus een reden om de zaak op te vangen.

De voorzitter : Naar aanleiding van het Lambertakkoord kunnen we de uitvoering verwachten van de Lottogelden en zal de federale regering haar verantwoordelijkheid moeten nemen.

Minister Bert Anciaux : Mij werd gevraagd of die middelen naar cultuur zullen gaan. De regering heeft zich daar duidelijk over uitgesproken. Het totaal van de middelen dat wordt overgeheveld komt uiteraard niet volledig ten goede van cultuur, het gaat naar de begroting van de Vlaamse Gemeenschap.

Het aandeel van cultuur blijft wel even groot. Ik moet dus geen middelen afstaan. Vanaf 1 januari 2002 gaat het niet meer om sponsorgeld, maar wel om structurele middelen voor de Vlaamse Gemeenschap. Het spreekt dan ook voor zich dat men tegen die tijd hierover een reglement zal moeten hebben of dat men een decretale bepaling zal moeten opnemen.

Ik ben van plan om tegen het eind van 2002 al die bestaande subsidiepostjes in een decretaal kader te gieten. Ik beweer niet dat ik daarin zal slagen tegen het eind van dit jaar, maar in het najaar van 2001 zullen we wel het debat hierover opstarten.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de ondersteuning van het filmbeleid

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Decaluwe tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de ondersteuning van het filmbeleid.

De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik stel deze vraag om uitleg met enige schroom. Bijna alle collega's waren ook aanwezig op het debat deze morgen over een "Rosettaplan voor de Vlaamse Film" in het kader van het Internationaal Filmfestival van Brussel.

Mijnheer de minister, ik heb deze vraag ingediend medio december 2000. Ik verwijs voor mijn vraagstelling ook naar de studie over de economische impact van de film in Vlaanderen van de heren Peeters, Thijsens en Webers. Die toont aan dat de Vlaamse film zonder overheidssubsidie niet rendabel is.

Tijdens het debat deze morgen had men het steeds over overheidssteun. Men wou zo hoog mogelijke percentages. Men beseft immers dat men steun aan de overheid moet vragen indien men met de film zijn brood wil verdienen. We hebben de filmsector de voorbije jaren in deze commissie met mondjesmaat ondersteund. Deze steun is ook in het kader van de Vlaamse begroting nog ter sprake gekomen.

De vorige minister van Media heeft het budget in de begroting 1999 met een derde opgetrokken. Aangezien ernstige producties enorm duur zijn, is deze verhoging van de middelen zeer relatief.

De verzelfstandiging van het Filmfonds, de aanduiding van een filmmanager en de beheersovereenkomst door middel van een decreet zullen worden geregeld. Ik vraag me af hoe men dit inhoudelijk wil invullen.

We hebben het deze ochtend al gehad over de wijze waarop we de sector in de toekomst dienen te ondersteunen. Zowel op het Belgische als op het Europese vlak wordt amper vooruitgang geboekt. Ik heb 14 dagen geleden in De Morgen gelezen dat minister Reynders akkoord gaat met de idee van een tax shelter. Aangezien deze idee al jaren circuleert, ging ik ervan uit dat men eindelijk tot een

Decaluwe

consensus was gekomen. Minister Reynders heeft enkele dagen later echter verklaard dat er nog geen akkoord is. Mijns inziens is de tax shelter een van de cruciale elementen in dit dossier.

Ik wil hier trouwens aan toevoegen dat de verwezenlijking van een tax shelter niet automatisch inhoudt dat privé-investeerdere massaal in film zullen investeren. Ik hoop dat de filmmakers dit ook beseffen. Een aantal mensen horen het niet graag, maar de investeerders zullen steeds een zekere return verwachten.

De Europese dimensie van deze problematiek is deze ochtend ook aan bod gekomen. Het Europese niveau heeft zeker een rol te vervullen. Duidelijkheid is in dit verband zeer belangrijk. Ik beseft dat de minister het tempo probeert te bepalen en eerst de Europese plannen wil kennen.

Een ander gevoelig punt is de rol van de openbare omroep. Ook dit onderwerp is in deze commissie al meermaals aan bod gekomen. Moet de openbare omroep verplicht in subsidies of middelen voor film voorzien? Moet de openbare omroep coproducties realiseren? Moet de openbare omroep zelf documentaires draaien? We krijgen de kans om de beheersovereenkomst open te breken, en daarom moeten we nu bepalen welke stimulansen we willen geven.

We moeten tevens een duidelijk standpunt innemen met betrekking tot de problematiek van de film promotie en -distributie. Als het publiek niet weet dat er een goede film is uitgekomen, zal het ook niet gaan kijken. Een positieve kritiek in een filmrubriek of een gewone advertentie volstaan allesszins niet. Door middel van aankondigingen van nieuwe Vlaamse films zou de openbare omroep in dit verband een rol kunnen spelen. Dit laatste geldt overigens ook voor de commerciële zenders.

Er is hier al veel gepraat over het nieuwe beleid en over de trendbreuk met het verleden, maar 18 maanden na het aantreden van de nieuwe regering en enkele maanden voor het Belgisch voorzitterschap zou ik de concrete plannen wel eens willen zien.

Ik heb al verwezen naar bestaande studies over vertoningspremies en distributieprijzen. In deze studies worden een aantal interessante denkkaders ontwikkeld. Wil de minister nog bijkomende ondersteuningsvormen suggereren? Indien men deze ideeën een reële kans wil bieden, moet men ze

eerst dieper onderzoeken. Is de minister hiertoe bereid? Welke timing heeft de minister voor ogen met betrekking tot de concrete ondersteuning van de Vlaamse film? Welke procedure wil de minister hierbij hanteren?

Wanneer wordt de filmmanager aangeduid en komt hij in dienst?

Welke stappen heeft de minister reeds op het federale vlak ondernomen in verband met een fiscaal gunstig regime? De diplomatie van de staatshervorming heeft daar wat roet in het eten gegooid. Wat is de stand van zaken? Welke timing kan men verwachten? Welke initiatieven zal de minister in afspraak met zijn Waalse collega nemen om in het kader van het Belgisch voorzitterschap de filmproblematiek vooruit te helpen?

De vorige minister van Media heeft in het kader van het Verdrag van Amsterdam het protocol voor de openbare omroepen gerealiseerd. Zult u, mijnheer de minister, vanuit de kleinere taalgebieden, ook een extra stimulans geven?

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Mijnheer de voorzitter, ik wil me aansluiten bij de vraag van de heer Decaluwe. Ik refereer ook aan het debat 'Rosettaplan voor de Vlaamse Film' van deze morgen. De dialoog van het beleid met de sector werd ten eerste geapprecieerd. Ik heb gesproken over de verschillende hefboomen die nodig zijn om de Vlaamse film terug op de sporen te krijgen, zoals het Audiovisuele Fonds dat een beheersovereenkomst kan opmaken, of de filmmanager.

De Vlaamse regering kan ook infrastructuur ter beschikking stellen. Werden hiertoe reeds aanzetten gegeven? Ik had het vroeger al over een Huis van de Film, wat een aanspreekpunt en een outing voor de sector kan zijn. De professionelen en de organisaties kunnen elkaar daar vinden voor promotie en ondersteuning. Werd deze mogelijkheid reeds onderzocht?

Over de taak van de openbare omroep en haar rol als coproducent ontstond deze morgen een misverstand. De verantwoordelijkheid als coproducent heeft geen implicaties voor de programmatie van de openbare omroep als zodanig. Dit werd door sommigen als een inbraak op de programmatie geïnterpreteerd. De VRT is uiteraard bevoegd voor haar eigen programmatie, maar de verplichting tot coproductie is een hefboom om financiering elders mogelijk te maken. Op welke manier de openbare omroep dit doet valt te bekijken.

Vermeulen

Coproductie en programmatie worden soms door elkaar gehaald. De discussie hierover moet nu echter niet worden gevoerd, ik houd me bij de eerste vraag.

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen : Mijnheer de voorzitter, ik verwijs naar de vraag van de heer Vandebossche op 3 mei vorig jaar en het daaropvolgende debat. Ik engageerde me toen om tot besluiten over te gaan. Ik verwijs naar de studie in opdracht van het Vlaams Gewest over de economische impact van de film.

De besluiten waren duidelijk : zonder inbreng van de Vlaamse overheid is de Vlaamse filmproductie, zeker de langspeelfilm, onrendabel. De return van de Vlaamse investeringen gaat integraal naar de federale overheid. Voorwaarde sine qua non voor de oprichting van een Vlaams Audiovisueel Fonds is dat naast investeringen van de Vlaamse Gemeenschap voldoende andere financiële middelen moeten ontstaan. Een tax shelter is dus nodig om dit operationeel te worden. De inbreng van de omroepen blijft hierbij cruciaal.

In het milieu is het nog steeds erg populair om op de VRT te schieten. De openbare omroep doet vandaag nochtans enorme inspanningen ten gunste van de audiovisuele sector.

Er werd gevraagd welke bijkomende ondersteuningsvormen vanuit de Vlaamse overheid operationeel werden gemaakt en welke timing voorop werd gesteld. Zowel het Vlaams Filminstituut als de Vlaamse Filmproducentenbond hebben in de loop van vorig jaar gevraagd om met de openbare omroep over de samenwerking tussen de sector en de openbare omroep te vergaderen. De eerste vergadering met de directie van de VRT, bestaande uit Bert De Graeve en Christina von Wackerbarth, werd op 13 september 2000 gehouden. Het was een moeizame vergadering die in een ijzige sfeer begon, maar geleidelijk aan positief evolueerde. Ik had de indruk dat men eindelijk naar elkaar luisterde.

Ik had aan de hand van een cijfervoorbeeld aangevoerd dat het in Vlaanderen onmogelijk is om een langspeelfilm via boxoffice levensvatbaar te maken. Simulaties werden opgesteld en daar gevoerd.

De voorbije jaren is de overheid tot een subsidiëring van 70 à 85 percent voor de aanmaak van een langspeelfilm toegekomen. Deze films bereiken een onvoldoende groot publiek. Ik heb een lijst laten opmaken met de aantallen bezoekers per Vlaamse gesubsidieerde film, die sedert 1 september 1999 is uitgekomen. Zo is er "Film 1" : 6.048 toeschouwers ; "Shades" : 14.795 toeschouwers ; 'Missing Link' : 315 ; 'Vergeeten Straat' : 6.216 ; 'Man van Staal' : 2.827 ; 'Blinker' : 132.450 ; 'Mistoestanden' : 12.331 ; 'Iedereen beroemd' : 63.860 ; 'The Cutting' : 418. Dit zijn een aantal cijfers uit de lijst.

Als we daar het budget naast plaatsen, dan zien we dat bijvoorbeeld 'Man van Staal' begroot werd op 28 miljoen frank, waarvan 23,115 miljoen frank overheidsaandeel via productiepremies, inbreng van de VRT en van de Nationale Loterij, enzovoort. Dit betekent dus een overheidsaandeel van maar liefst 82,5 percent. Voor de films 'Film 1', 'Vergeeten Straat', 'Blinker 1' en 'Mistoestanden' lag het overheidsaandeel op respectievelijk 83,5, 70,4, 85 en 30 percent.

Een belangrijk element is dat de VRT voor bijvoorbeeld de films 'Man van Staal', 'Vergeeten Straat' en 'Blinker 1' een coproductiepremie betaalde van 3 miljoen frank. Voor 'Film 1' lag die premie op 1,5 miljoen frank. Dit bewijst dat de VRT wel degelijk aan coproductie van langspeelfilms doet. Wat men zich daarbij kan afvragen, is of dit wel voldoende is en of de Vlaamse overheid ertoe bereid is om via het financieringskanaal van de VRT te proberen die coproductiepremies op te drijven om op die manier onrechtstreeks aan bijkomende betoelaging van die films te doen.

Niemand zal nog ontkennen dat de recente Vlaamse films – die door velen als commerciële producties verketterd worden – goed scoren bij het publiek. Films als 'Team Spirit', 'Plop in de wolken', 'Blinker 2' en 'Lijmen/Het Been' van Robbe De Hert hadden begin januari reeds respectievelijk 358.000, 317.000, 75.300 en 30.700 toeschouwers naar de bioscoop gelokt. Voor 'Plop in de wolken' werd zelfs meer dan de helft van de kaartjes in Nederland verkocht. Het is dus niet allemaal kommer en kwel.

Dan kom ik nu terug op de vergadering met de VRT en de poging om te komen tot een structureel overleg tussen enerzijds de VRT en anderzijds de sector. Deze morgen hebben we bij monde van Marc Didden kunnen vaststellen dat de regisseurs hebben aangekondigd dat ook zij hun krachten willen bundelen om rond de tafel te komen zitten. Mij

Van Mechelen

niet gelaten, maar dan wel op voorwaarde dat er sprake is van een zekere representativiteit. Zoals u wel weet, bulkt de creatieve wereld van individualisme. In debatten die met heel veel geld te maken hebben, moet evenwel op een voldoende representatief niveau gepraat kunnen worden.

Op 5 oktober hebben we dan een vervolgvergadering gehouden, in aanwezigheid van Bert De Graeve en Christina von Wackerbarth. De nadruk lag op een gebruik van beschikbare middelen zodat kwaliteitsproducten worden gemaakt die hun weg vinden naar het publiek. Er werd afgesproken dat de Vlaamse Filmproducentenbond en het Vlaams Filminstituut de voorstellen zouden bekijken en eventuele aanpassingen en correcties zouden voorleggen op een volgende vergadering, wat inmiddels ook gebeurde.

Op 30 november vond nogmaals een vergadering plaats met de voorzitter van het Vlaams Filminstituut en op 15 december met vertegenwoordigers van de Vlaamse Filmproducentenbond.

Wat ik deze morgen tijdens het reeds genoemde debat niet kon volgen, is dat één van de panelleden het schandalig vond dat een dramareeks zoals 'Terug naar Oosterdonk' op Canvas geprogrammeerd wordt. Bij mijn weten is Canvas een open net dat open staat voor alle Vlamingen. Het betreft hier toch een reeks die vele duizenden mensen aan het scherm gekluisterd heeft.

Tijdens de vergadering met de vertegenwoordigers van de Vlaamse Filmproducentenbond werd gesteld dat de productie van de betere langspeelfilm geraamd mocht worden op minstens 80 miljoen frank. Dit betekent dus dat de pot leeg is als men driemaal langs de kassa is gepasseerd. Ik heb steeds gezegd dat het de sector zelf toekwam om dienaangaande een voorstel te formuleren om dat bedrag te ventileren. Ik voel aan dat we dat bedrag moeten verhogen. Dit is een verantwoordelijkheid van de Vlaamse regering, en dit kan bijvoorbeeld gebeuren door een herschikking van de andere budgetten of door een verhoging van de pot. Een verhoging van de financiële middelen is echter pas mogelijk als de sector zich structureert en saneert zodat we goed weten welke richting we uitgaan.

Op 30 november werd een bilateraal overleg gevoerd met het Vlaams Filminstituut en op 15 december met vertegenwoordigers van de Vlaamse Filmproducentenbond. We hebben afzonderlijke vergaderingen gehouden. Als men over envelop-

pen begint te discussiëren, raakt men immers een zeer heikel punt aan. Januari beschouw ik als een maand waarop we de zaken moeten laten afkoelen. Ik verwijs naar de stroom van persartikels, al dan niet met onwaarheden of positieve suggesties. In februari en maart moeten we duidelijk maken welk pad we wensen in te slaan.

Er zal zo spoedig mogelijk een nota aan de Vlaamse regering worden voorgelegd in verband met het decreet van 13 april 1999 met betrekking tot de oprichting van een VZW Vlaams Audiovisueel Fonds. Ik wens die VZW zeer spoedig op te richten en een raad van bestuur te laten verkiezen. Ze zal op haar beurt een selectieprocedure moeten opstarten via de geëigende openbare en transparante kanalen om een filmmanager aan te stellen. Hierdoor zal een werkbare structuur ontstaan.

Naast het zorgen voor een goede werking van het toekomstige fonds, zal de filmmanager een aantal bijkomende taken kunnen vervullen. Hij zal in het bijzonder een aantal specifieke problemen van de sector kunnen onderzoeken en voorstellen van oplossing formuleren. Zoals de heer Vermeulen terecht opmerkt, moet men nagaan wat de herkenbaarheid is.

In de beleidsbrief heb ik aangekondigd dat we zouden trachten één Vlaams beeldarchief te verwezenlijken. Op dit moment bestaat Flanders Image en Media Desk. Men zou een samenwerkingsverband moeten organiseren dat moet uitmonden in een fysieke integratie. We streven dat ook na in de economie via GOM's, preventiecellen, enzovoort. Net zoals het Huis van de Ondernemer zou er een Huis van de Film moeten zijn. We zouden de sector moeten bundelen en de aanspreekbaarheid verhogen.

De filmmanager staat in voor een verbetering van het imago door een voortdurende aanwezigheidspolitiek en een marketingbeleid bij de openbare en de commerciële omroep, de tijdschriften en kranten. Hieraan schort nog een en ander. Hij moet met de reeds genoemde instanties samenwerken. We zullen in de tekst opnemen dat de VZW een samenwerkingsverband moet aangaan met Flanders Image.

De filmmanager moet een strategie uitwerken met maatregelen die de sector economisch zullen stimuleren, en hij begeleidt het beslissingsproces over de goedkeuring van de subsidieaanvragen. We hebben deze morgen vastgesteld dat men te pas en te onpas op de selectiecommissie schiet. Ik heb respect voor het monnikenwerk dat door een aantal van de leden wordt gepresteerd. Het is te gemak-

Van Mechelen

kelijk ze af te schilderen als een stelletje onbekwamen, want ze hebben verdienstelijk werk geleverd. We moeten het systeem wel veranderen. We stellen voor dat we zouden werken via oproepen per enveloppe en dat we per specificatie – tv, fictie, langspeelfilm, enzovoort – evaluatiecommissies zouden oprichten. De filmmanager is daarbij de persoon die een commissie samenstelt, die niet blootstaat aan ongezonde beïnvloeding en lobbywerk. Het uiteindelijke rapport wordt dan voorgelegd aan de raad van bestuur, die beslist of de film al dan niet wordt ondersteund.

Het spreekt voor zich dat de filmmanager, in samspraak met de commissie voor Media, nauwe contacten onderhoudt met Europa om na te gaan welke stappen voorwaarts we kunnen zetten.

Mijnheer Decaluwe, u had een vraag over wat er gebeurt op het federaal niveau om een fiscaal gunstig regime tot stand te brengen voor filmproducties. Ik heb uit ervaring geleerd om af en toe iets op papier te zetten. Ik heb op 20 december 1999 een eerste brief in verband met het invoeren van een tax shelter voor de audiovisuele producties gestuurd naar minister Reynders. Een tweede brief werd verstuurd op 6 april 2000, een derde op 9 januari van dit jaar en een vierde gisteren. Bovendien heb ik hem zowel begin juli als op 2 september 2000 hierover persoonlijk aangesproken.

De Vlaamse Gemeenschap heeft dus bij de federale minister van Financiën op het belang van deze tax shelter gewezen. Dit is immers de enige mogelijkheid om de noodzakelijke privé-inbreng in de filmproductie te realiseren. Daardoor kan men de Vlaamse filmindustrie op termijn een toekomst bieden waarop die kan voortbouwen.

Vorige week vroeg een journalist van De Morgen me of het klopte dat er een tax shelter zou komen. Ik heb hem hetzelfde geantwoord als daarnet: ik meende inderdaad te weten dat minister Reynders ver gevorderd was met de zaak. De journalist heeft 'vergevorderd' echter vertaald als 'beslist'. Dit is in mijn ogen een journalistieke vrijheid.

Ik wist op dat ogenblik wel dat Frans Gemeenschapsminister Miller met de idee van een persconferentie rondliep. Ik heb dan ook gezegd dat ik vermoedde dat het om een ideetje van twee bevriende ministers ging. Ik heb trouwens letterlijk aan de telefoon gezegd dat het mij niet interesseerde wie het bericht verkondigde. In dit dossier ben ik enkel in de realisaties geïnteresseerd.

Op 23 januari 2001 werd ik gecontacteerd om deel te nemen aan deze persconferentie in het kader van het Internationaal Filmfestival van Brussel. Aangezien de minister-president afwezig was, moest ik echter een Vesoc-vergadering bijwonen. De persconferentie vond uiteindelijk niet plaats.

De vierde vraag betrof de mogelijke initiatieven die ik als minister kan nemen om de filmproblematiek in het kader van het Belgisch voorzitterschap vooruitgang te laten boeken. Op federaal niveau is overeengekomen om de materie cultuur in de Europese Raad tijdens het Belgisch voorzitterschap door de Franse Gemeenschap te laten leiden. Als voorzitter zal die het initiatief moeten nemen. Het spreekt voor zich dat de Vlaamse Gemeenschap ook een inbreng in deze discussie zal hebben. Tijdens het voorzitterschap van de Franse Gemeenschap zal de Vlaamse Gemeenschap als raadslid en woordvoerder zetelen. Wat cultuur betreft, zal minister Anciaux de vergaderingen bijwonen. Wat media en film betreft, zal ik dit doen.

Tijdens haar voorzitterschap zal de Zweedse regering een aantal agendapunten doorgeven. Daarnaast zullen wij minister Miller aanspreken en een aantal suggesties doen. Het spreekt voor zich dat ik zal proberen om de fiscale stimuli voor de audiovisuele producties op de agenda te plaatsen. Dit geldt trouwens ook voor de 'een frank voor een frank'-regeling, die momenteel door DG4 op een vrij economistische wijze wordt doorgedrukt.

Wat de zogenaamde rollende agenda's betreft, lijkt het me interessant hier even te vermelden dat de Zweedse regering de financiering van de publieke omroepen wellicht naar het Belgisch voorzitterschap zal doorschuiven. Deze zeer zware kluit zal in de tweede helft van 2001 worden besproken.

Naar aanleiding van het debat van deze ochtend wil ik hier tot slot nog even ingaan op de vraag over de rol van de VRT en over de nieuwe beheersovereenkomst. Ik wil in dit verband benadrukken dat de VRT haar Angelsaksische fixatie eindelijk heeft afgeschud. De VRT produceert momenteel heel wat audiovisuele reeksen, waaronder eigen drama's en soaps.

Die koerswending van de VRT is zeer spectaculair. Ik herinner me dat ik tijdens mijn eigen jeugd jaren haast uitsluitend ondertitelde Engelse producties heb gezien. De huidige beheersovereenkomst voorziet in het uitzenden van twee Vlaamse drama-reeksen op TV1 per jaar. Ik vind dit een lovenswaardige verplichting. De 26 afleveringen van deze twee reeksen belopen ongeveer 26 uur televisiefilm. Ik gebruik de term televisiefilm omdat ik deze

Van Mechelen

ochtend heb geleerd dat ik hiervoor niet langer de term film mag gebruiken.

Hoewel er al duidelijke stappen zijn gezet, liggen momenteel twee vragen aangaande kwaliteitsversterking op de onderhandelingstafel. Men kan structureel een derde reeks maken, maar dan zal de Vlaamse regering mijns inziens voorstellen om dit niet langer te cofinancieren vanuit de VRT en het Audiovisueel Fonds. De middelen voor een derde reeks kunnen beter volledig in het budget van de VRT worden opgenomen.

Wat de vraag naar een bijkomende kwaliteitsreeks op Canvas betreft, zou men een beurtrol kunnen opstellen. Het gaat hier tenslotte om zeer dure producties. Een kwaliteitsreeks kost al gauw 200 miljoen frank. Zo zou men het ene jaar een reeks voor TV1 kunnen maken en het andere jaar een kwaliteitsreeks voor Canvas. Op die manier zou het bijkomende budget over de twee netten worden verdeeld.

Het zou uiteraard ideaal zijn om beide reeksen te maken, maar ik vrees dat dit niet mogelijk is. Men moet keuzes maken. Ik kan de aanwezigen enkel verzoeken om er bij alle ministers op aan te dringen ons in dit debat te steunen. Het verlanglijstje van de VRT omvat onder meer de diversificatie, de vijf thema-avonden, de versterking van de zomer-programmatie, het opstarten van ochtendtelevisie, nieuwe jeugdreeksen en een bijkomende lichte fictiereeks. Een aantal vragen staan sowieso al op het verlanglijstje van de VRT.

Ik denk dat ik het verloop van de gebeurtenissen ondertussen afdoende kan inschatten. De Vlaamse regering moet eerst bepalen hoever ze budgettair wil gaan. Rekening houdend met wat de voorbije 18 maanden in deze commissie is gezegd, moeten we vervolgens dit verlanglijstje overlopen en keuzes maken.

De vraag of de coproductie van langspeelfilms een structurele opdracht van de VRT is, is nog niet beantwoord. Binnen het huidige budget en de huidige beheersovereenkomst is dit mijns inziens niet het geval.

In het kader van het Europese debat over de fifty-fifty-verhouding zou men eens moeten onderzoeken of er geen eenvoudige oplossing is voor dit probleem. Het opnemen van geld van de VRT in de 50 percent privé-middelen zou ons een hele stap vooruit helpen. De onderhandelingen die hierom-

trent zijn gevoerd, hebben tot op heden enkel negatieve resultaten gehad. Men associeert het geld van de VRT immers steeds met publieke middelen.

De heer Decaluwe heeft daarnet gesuggereerd om audiovisuele producties rechtstreeks door de VAR te laten financieren. Deze suggestie verdient zeker verder onderzoek. We moeten alleszins proberen om marktconform te werken. Dit mag niet als een economisch debat worden aanzien. We moeten uitzoeken hoe we de culturele component structureel in het fonds kunnen inbouwen. Daarvoor moeten we in een specifiek budget voorzien dat vanzelfsprekend moet worden verantwoord. Dat was in het verleden niet altijd evident met dit soort filmmakers.

We zullen nu proberen echt vooruitgang te boeken. Suggesties van de leden zijn welkom. We zullen er rekening mee houden. Ik geef een voorbeeld. Met de VZW zal een beheersovereenkomst worden afgesloten. Het zou niet slecht zijn dat deze commissie zich buigt over het feit of in zo'n beheersovereenkomst al dan niet performantiemaatstaven moeten worden opgenomen. Moeten er bijvoorbeeld verder meetbare doelstellingen in worden opgenomen ?

De voorzitter : De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe : Ik dank de minister voor het uitgebreide antwoord. De CVP-fractie kan de vooropgestelde beleidsopties volledig onderschrijven. Kunnen de cijfers en de tabellen als bijlage bij het verslag worden gevoegd ?

Minister Dirk Van Mechelen : Dat kan een probleem vormen, want deze cijfers zien sommigen niet graag gepubliceerd. Normaal gesproken komen die in het jaarverslag en dat is bijna af. Dat zal aan mij worden bezorgd en daarna zal ik het aan het parlement overmaken.

De heer Carl Decaluwe : Wanneer wordt de beheersovereenkomst met de VRT opengebroken ? Kunt u daar een timing over geven ?

Minister Dirk Van Mechelen : Normaal wordt het debat over de beheersovereenkomst pas op het einde van dit jaar gevoerd. We hebben afgesproken met de VRT dat we zowel op budgettair als inhoudelijk vlak in de loop van de volgende weken duidelijk zullen vastleggen in welke richting de kwalitatieve versterking kan worden doorgevoerd. Het formaliseren van een en ander kan rustig gebeuren omdat de VRT dan een aantal opdrachten kan op-

Van Mechelen

starten met het oog op de nieuwe programmatie in september.

Ik steun een aantal zaken voor 200 procent. Ik geef een voorbeeld : de differentiëring van de journaals. Wie nu naar het middagjournaal en de journaals om zes, zeven en acht uur 's avonds kijkt, krijgt voor 70 tot 80 percent hetzelfde te zien. Het is de bedoeling dat te veranderen. Het gaat ook niet op dat het journaal om 19.00 uur op TV1 door iemand anders wordt gelezen op Canvas om 20.00 uur. Ik heb daarover gesprekken gehad met de heer Helleman, directeur van de Nieuwsdienst. We verschillen een beetje van mening over de concrete invulling en de budgettering, maar het is wel duidelijk de bedoeling om twee verschillende journaals te maken die toegankelijk zijn voor de mensen die op dat moment televisie kijken. TV1 is niet minderwaardig omdat het een lagere instapdrempel heeft en toegankelijker is voor een bepaald publiek. Dat is de realiteit van onze samenleving. Dat banaliseren vind ik eigenlijk intellectueel gezapzever waar ik niet aan meedoe.

Ten tweede past de profilering van Canvas in thema-uitzendingen in de discussie over de politieke derden. Dat is een gevoelige discussie, maar we komen er wel uit.

Ten derde zijn de dramareeksen centenkwesities. Inhoudelijk ben ik vragende partij voor beide. De vraag is alleen of er geld genoeg is.

Ten vierde is de versterking van de zomerprogrammatie geen topprioriteit van deze regering en het parlement. Ik heb liever dat de mensen tijdens de zomer andere dingen doen dan televisie kijken.

Ten vijfde voel ik persoonlijk de nood aan ontbijttelevisie in Vlaanderen absoluut niet aan. Dat kost een boel centen. Het zou wel kunnen dat daar op termijn door de differentiatie het kader voor wordt gecreëerd en dat het toch kan om vrij goedkoop een ochtendjournaal te brengen. In die filosofie ben ik bereid om dat te onderzoeken.

Het tweede knelpunt met betrekking tot de beheersovereenkomst is het *e*-VRT-dossier waaromtrent de Vlaamse regering eind vorig jaar een belangrijke principiële beslissing heeft genomen. Dit was nodig om door te kunnen gaan en wordt gefinancierd door middelen in het kader van het innovatiebeleid. Het kadert trouwens ook in het *e*-government-project waarvoor het licht op groen

werd gezet en waardoor de druk op de beheersovereenkomst wegvalt.

Ik zou dus graag hebben dat de Vlaamse regering de knoop in februari doorhakt. In februari – dus nog voor de Vlaamse regering definitief beslist – zouden we nog een werkbezoek brengen aan de VRT om haar beheersplan, voor de officiële goedkeuring ervan, eens samen door te nemen. Ik stel voor dit niet hier, maar bij de VRT zelf te doen. U moet namelijk begrijpen dat daar bedrijfsgeheimen mee gemoeid zijn. Dit is trouwens ook de reden waarom ik de cijfers rond dat project angstvallig geheim hou. De openbare omroep kan haar strategie immers niet zomaar voor iedereen op tafel gooien.

Samengevat kan ik stellen dat de druk van de timing grotendeels weggevallen is. We moeten enkel nog nagaan of we bepaalde engagementen financieel hard kunnen maken, iets waarover in de komende weken beslist wordt. We moeten ook nog het gesprek voeren over de scherpstelling van het filmdebat. Ik wil daaromtrent niet freewheelen : wat we daaromtrent tot op heden hebben afgesproken, moet ook in die beheersovereenkomst worden opgenomen. Ondertussen hebben zij reeds een aantal bijkomende opdrachten gekregen. Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan de radioperformantie-maatstaven, te verfijnen naar de netten. Dit past in de discussie rond Radio 3 en Klara. De heer Keulen heeft er in deze commissie reeds herhaaldelijk op gewezen dat deze facelift niet zonder succes is geweest. Men voelt duidelijk aan dat Klara een bijkomende aantrekkelijkheid heeft verworven. Op die manier levert zij de meerwaarde die we eigenlijk van een openbare klassieke radio verwachten.

Ik heb reeds herhaaldelijk gezegd dat de zaken tegen Pasen rond moeten zijn. Als we goed doorwerken, zal dit ons wel lukken.

De voorzitter : De heer Vermeulen heeft het woord.

De heer Jo Vermeulen : Ik wou nog even terugkomen op de commotie die u deze morgen zelf hebt teweeggebracht toen u de woorden 'film' en 'tv-film' door elkaar haalde. Dit lokte in de zaal nogal wat reacties uit. U noemde toen bedragen over de coproductie van de VRT. Het laatste grote bedrag dat geïnvesteerd werd, ging naar Daems. Dat dateert ondertussen al van enkele jaren geleden en indien ik me niet vergis, ging het toen om 34 miljoen frank.

Vermeulen

Over de overeenkomst wordt uiteraard gediscussieerd op basis van het voorstel dat de heer De Graeve moet doen, waartoe hij gemachtigd is en waarbij hij bepaalde zaken op zijn verlanglijstje kan zetten. Het is maar logisch dat een coproductieverplichting niet op zijn verlanglijstje staat. Die komt immers niet rechtstreeks ten goede aan de VRT en aan de eigen programmatie die hij wil uitbouwen. Dit moet op het verlanglijstje van de Vlaamse Gemeenschap staan, omwille van de unieke rol die de openbare omroep speelt in de culturele sector, in casu in de filmsector.

U stelde de vraag of dit dan een onrechtstreekse betoelaging is. Het is zelfs meer dan dat. Sta mij toe een beeld te gebruiken. Als de VRT coproduceert in de onafhankelijke sector, dan is dat niet alleen extra benzine, maar ook een ontstekingsmechanisme dat aan de onafhankelijke producenten – waarbij ik een onderscheid maak tussen de bioscoopfilm en de tv-film – de kans geeft om bij andere omroepen of bij privé-financiers aan te kloppen om de financiering rond te krijgen.

De beslissing om al dan niet in de financiering in te stappen en voor welk bedrag, ligt bij de omroep zelf. Het voorzien in een bepaald bedrag is mijns inziens een logische vraag, ja zelfs een noodzaak om de onafhankelijke bioscoopfilm de nodige kansen te geven. Er hoeft daar geen verplichting tot programmatie of uitzending aan gekoppeld te worden. Dit kan ook gebeuren in de vorm van spin-offs. Gaat het om een succesfilm, dan is de opname in de programmatie haast vanzelfsprekend.

De heer Dany Vandebossche : Kan dit wel ? Als er gecoproduceerd wordt, dan moet er toch een akkoord zijn met de VRT om die film uit te zenden ? Anders zou het wel eens kunnen gebeuren dat die film eerst op betaaltelevisie wordt uitgezonden of op video wordt uitgebracht.

Minister Dirk Van Mechelen : Neen, de timing en alles wat er nog bij komt kijken, wordt in de overeenkomsten goed geregeld.

De VRT coproduceert wel degelijk een aantal films. Die coproductie kost gemiddeld 3 miljoen frank per film. De vraag kan worden gesteld of dit niet substantieel verhoogd moet worden.

De heer Carl Decaluwe : U hebt het voorbeeld gegeven van de coproductie 'Man van Staal'. Werd die film reeds op de VRT getoond ?

Minister Dirk Van Mechelen : Neen, nog niet. Er rust nog een exclusiviteit op. Als bijvoorbeeld een betaalomroep coproduceert, dan heeft die betaalomroep het eerste uitzendrecht.

De heer Jo Vermeulen : Het is in eerste instantie een dienst aan de sector, niet aan de eigen VRT. Daar gaat het om.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 17 uur.*
